

kan være retfærdigt, at Kjøbenhavn faar de to Tredjedele af Skatten og Frederiksberg den ene Tredjedel. Dertil kommer yderligere, at Opholdskommunen over for Beboerne paatager sig ret omfattende Forpligtelser, som Erhvervskommunen er ganske fritagen for. Jeg skal derfor tillade mig at henstille paa Grund af de ganske særlige Forhold, som her ere til Stede, at Afsnit II. i Kommunalloven, som her foreslaas, ikke finder Anvendelse paa Forholdet mellem Kjøbenhavn og Frederiksberg. Nu kunde man ganske vist sige: Ja, men vi kunne ikke gøre en saadan Undtagelse, for saa kan jo Frederiksberg gaa op i Kjøbenhavns Kommune. Men over for dette vil jeg fremhæve, at det maa dog være et af det kommunale Selvstyres første Grundprincipper, at naar en Kommune, tilmed en saa stor Kommune som denne, ønsker at fortsætte sit eget kommunale Liv, skal man ikke tvinge den til at gaa op i en Nabokommune, og navnlig skal man jo ikke med Indvirkning paa Portemonniksen fremkalde det. — Ved samme Lejlighed maa jeg maaske ogsaa nævne, at de forskellige Frister, der i Lovforslaget om en Indkomst- og Formueskat ere indsatte, ere alt for korte for Frederiksbergs Vedkommende, saaledes at den Afvigelse derfra, som ifølge § 4 i Overførselsloven kan indrømmes af Indenrigsministeren for Kjøbenhavns Vedkommende, rettelig vel ogsaa bør finde Anvendelse for Frederiksberg.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) udtalte sig i Forgaars om den samlede Skattereform, og det er jo altid en æstetisk Nydelse at høre det ærede Medlems i alle Henseender formfuldendte Foredrag. Man kan ogsaa sige, at naar det ærede Medlem f. Eks. retter Angreb paa Ministeriet, fører han altid sin Klinge med en Takt og Elegance, som der er noget at lære af for hans nærmeste Omgivelser, ogsaa naar disse ikke høre til samme Parti som han. Men jeg skal ikke nægte, at naar vi komme til Realiteterne, saa skuffer det ærede Medlem undertiden, selv om jeg maa indrømme, at det er meget fængslende at høre, meget spændende at høre, derved at man aldrig er rigtig sikker paa, hvor det ærede Medlem ender. Det ærede Medlem anførte saavel i sin Tale i Forgaars, som med ikke mindre Kunst i den Tale, hvormed han foreslog Brændevinsdagsordenen vedtagen, saa mange Ting pro et contra, at man har en Fornemmelse af, at det beror paa en ren Tilfældighed i sidste Vending, til hvilken Side

det ærede Medlem vil konkludere. Det ærede Medlem fremsatte paa adskillige Punkter Indvendinger mod de foreliggende Forslag, som han altsaa maa finde adskilligt langt bort fra det flere Gange omtalte Ideal. Han finder saaledes, at Aktieselskaber beskattes for stærkt. Han finder, med Hensyn til Grundlaget, at det er irrationelt at have Statsskatter, der i Realiteten blive Kommuneskatter, og nu indfører man en ny Skat af ganske samme Natur. Han finder, at Hartkornsskatterne ere en Grundbyrde, saa at man for deres Vedkommende egentlig ikke kan tale om Skatter i almindelig Forstand. Han finder, at Bykommunerne bør have mere, end man her vil give dem, og endelig finder det ærede Medlem, at det Angreb, der ved denne Skattereform rettes paa Statskassen, er utilladelig stort. Det ærede Medlem udviklede, som ogsaa fremhævet før i Dag, at med Hensyn til det vigtigste Punkt, nemlig Statsbanerne, tror han ikke paa, at der i nogen overskuelig Fremtid kommer væsentlig større Indtægter og heller ikke paa nogen Nedsættelse af Udgifter. Det ærede Medlem tror heller ikke paa Sparsommelighed. Og det ærede Medlem foreslog heller ikke en Kilde, ad hvilken Statskassen kan faa Erstatning for, hvad den her skal afse. Trods alt dette er det ærede Medlem dog Medforslagsstiller af den hele Skattereform. Det ærede Medlem har nok taget et Forbehold, men han har desværre ikke stillet Ændringsforslag, og det var dog muligt, at han om saadanne vilde kunne samle ikke saa faa Medlemmer. Der er to Ting, der jo ere bestemmende for det ærede Medlems Standpunkt. Den ene Ting er de vanskelige Kaar, under hvilke Landets Hovederhverv, Landbruget, arbejder. Dog, den Grund fik det ærede Medlem ikke megen Glæde af, da den ærede Ordfører hurtig slog den ud af Haanden paa ham. Den anden Grund er denne, at Befolkningen nu kræver disse Love. Med Hensyn hertil vil jeg sige, at det dog vistnok ikke er rigtig udtrykt. Det er kommet gentagne Gange frem, f. Eks. af den Taler, der nylig havde Ordet, at det i og for sig ikke er disse Love, Befolkningen kræver, men Befolkningen kræver saadanne Goder, som man tilsigter at give den ved Foranstaltninger som den, her er Tale om; men ad hvilke Veje Befolkningen kommer til disse Goder, er den sikkert temmelig uvæsentligt. Derfor maa jeg tilstaa, at jeg forstaar ikke den Tale, at selv om der kommer bedre Forslag frem paa Tingets Bord,